

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

க்ருஷ்ணா! குருவாயூரப்பா!

ஸ்வாமி பூந்தானம் அருளிச்செய்த

ஸந்தானகோபாலம்

(குமாராஹரணம் பான)

(மூலம்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

எழுத்துப் பெயர்ப்பில் உதவியவர்கள்: செல்வி. அம்ருதா மற்றும் செல்வி. சித்ரா

(கோழிக்கோடு)

முன்னுரை

“உண்ணி க்ருஷ்ணன் மனஸ்ஸில் களிக்கும்போழ் உண்ணிகள் மற்று வேணமோ மக்களாய் - என்னுடைய குழந்தையான குருவாயூரப்பன் என்னுடைய மனதில் எப்போதும் விளையாடியபடி உள்ளபோது, வேறு குழந்தைகள் அவசியமோ” என்று கேட்டவரும், குருவாயூரப்பனின் பரமபக்தரும் ஆகிய ஸ்வாமி பூந்தானம் அருளிச்செய்த மிகவும் உயர்ந்த நூலாகிய இந்த ஸந்தானகோபாலம், புத்திரபாக்கியம் அளிக்கவல்லதாகும். ஸந்தானம் என்பது புத்திரபாக்கியத்தைக் குறிக்கும். கேரள தேசத்தில் இதனைக் கதக்களி நடனக்கலைஞர்கள் மேடைகளில் நாடகமாகச் செய்து வருகிறார்கள்.

இந்த நூலில் கூறப்படுவது என்னவென்றால் - க்ருஷ்ணன் துவாரகையில் நல்லாட்சி செய்து வரும்போது, அங்கு வசித்து வந்த ஓர் அந்தணனின் குழந்தைகள் பிறந்தவுடனேயே மர்மமான முறையில் காணாமல் போகின்றன. அவன் வந்து க்ருஷ்ணனிடம் முறையிடுகிறான். இதனைக் கண்ட அர்ஜுனன், தான் அடுத்து பிறக்கப்போகும் குழந்தையைக் காப்பாற்றுவதாகவும், இல்லையென்றால் தீக்குளித்து இறப்பதாகவும் சபதம் செய்கிறான். அர்ஜுனன் அமைத்த அம்புக் குடிசைக்குள், எட்டாவதாகப் பிறந்த குழந்தையும் காணாமல் போகிறது. அர்ஜுனன் மனம் ஓடிந்து தீக்குளிக்க முயலும்போது, ஓடி வந்து தடுக்கும் க்ருஷ்ணன், அர்ஜுனன் அழைத்துக் கொண்டு, தன்னுடைய தேரில் குழந்தைகளைத் தேடிப் பல லோகங்களையும் கடந்து செல்கிறான். பின்னர் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அக்குழந்தைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணிடம் பத்திரமாக உள்ளதைக் காண்கிறான். இவர்கள் இருவரையும் காண ஆசைப்பட்டதாலேயே அக்குழந்தைகளை அங்கு கொண்டு வந்ததாக ஸ்ரீமந்நாராயணன் கூறி, அக்குழந்தைகளை அவர்களிடமே கொடுக்கிறான். இருவரும் அக்குழந்தைகளுடன் மீண்டும் பூமிக்கு வந்து, அந்தணனிடம் அக்குழந்தைகளை ஒப்படைகிறார்கள்.

இந்த ஸந்தானகோபாலத்தைப் படிப்பவர்களுக்குப் புத்திர பாக்கியத்தை உண்ணி க்ருஷ்ணனாகிய குருவாயூரப்பன் நிச்சயம் அளிப்பான்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

க்ருஷ்ணா! குருவாயூரப்பா!

ஹரேக்யுஷ்ணா! ஸுருவாயூரப்பா! நாராயணா! நாராயணா! நாராயணா!

க்யுஷ்ணக்யுஷ்ணாமுகுநாஜநாநாநா
க்யுஷ்ணகோவிநாநாராயணாஹரே
ஸுருதானநகோவிநாமாயவா
ஸுருதானநாராயணாஹரே

ஸ்ரீபூந்தானம் அருளிச்செய்த ஸந்தானகோபாலம்

க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணாமுகுந்தஜநார்த்தனா
க்ருஷ்ணகோவிந்தநாராயணாஹரே
அச்யுதானந்தகோவிந்தமாதவா
ஸச்சிதானந்தநாராயணாஹரே

மங்களாசரணம்

ஸ்ரீமஹாகணநாதனும் வாணியும், ஸ்ரீமணாளனும் வாழ்க கிரீசனும்
ஸ்ரீநீலகண்டனென் குருநாதன்டெ, ஸ்ரீபாதங்ஙளும் வாழ்க விசேஷிச்சும்
மதிசேர்ன்ன குமாரஹரணமாம், கத தன்னில் முழுகி சமகயால்
அது கொண்டிதா வாழ்த்தி ஸ்துதிக்குன்னென், அதிமோஹம் இதென்னே பறயாலு
மதியில்லா நமுக்கிகதினெங்கிலும், மதியுண்டென்னு வெட்க மஹாஜனம்

முதல் பாதம் – விப்ரவிலாபம்

எங்கிலோ பண்டு க்ருஷ்ணன் திருவடி, ஸங்கடம் தீர்த்து தாத்ரிக்நந்தரம்
மங்கமார் பதினாராயிரத்தெட்டும், சங்க்யயில்லாதோளம் தனயன்மாரும்
ஜேஷ்டனாகிய ஸ்ரீபலபத்ரரும், இஷ்டனாய் மருவீடும் கிரீடியும்

அற்றமில்லாதெ வ்ருஷ்ணீவரன்மாரும், மற்றும் நானா யதுக்களும் தானுமாய்
வாரிராசி நடுவில் விளங்கீடும், துவாரகாபுரி தன்னில் அனாகுலம்
ப்ருதிவீ சக்ரவும் காத்து ஜகத்பதி, ஸ்வஸ்தனாய மருவீடுன்ன காலத்து
அம்மஹாபுரி தன்னிலொரேடத்து, ஸந்தமதனாய பூஸூரன் தன்னுடெ
தர்மதாரங்ஙள் பெற்றொரு பாலகன், கர்மமென்னியே மரிச்சு விதிபலால்
கின்னனாயி மஹீஸூரன் அப்பொழெ, சென்னு வ்ருத்தாந்தம் கேழ்பிச்சு நாதனெ
“இன்னினிக்கிதுவண்ணம் வருவதின், எந்து பந்தம் கருணா ஜலநிதே!
பந்தமோசுஷங்ஙள் என்னிவ தர்மங்ஙள், நின் திருவடிக்கில்லென்னு கேழ்ப்பூ ஞான்
என்னெ நீ பரிபாலிக்கக் கொண்டல்லோ, த்வந்த்வபாவம் தரித்ரியிலில்லாத்து?
என்னிரிக்கேயினிக்கொரு ஸங்கடம், எந்தய்யோ பாவம் இங்ஙனெ வன்னதும்?
என்னெல்லாம் விலபிக்குன்ன விப்ரனோ, டேது மொன்னருளீலா முகில்வர்ணன்
தந்திருமனஸ்ஸெந்தென் அறியாஞ்ஞிட்டு, எந்துமேதும் அருளீலொருத்தனும்
எந்தாவு மமகர்மமிதொக்கெயும், என்னுவெச்சிங்ஙு போன்னிது விப்ரனும்
பின்னெயும் ப்ரசவிச்சிது பத்னிதான், ஒண்ணுமிங்ஙு லபிச்சீல பாலன்மார்
அந்யாயம் சென்னுணர்த்திக்குமப்போழே, அங்ஙதின்னொரு பாவமில்லார்க்குமே
அன்னன்னிங்ஙனே உண்டாய் மரிச்சுபோய், ஒன்னு ரண்டல்லொரெட்டு குமாரன்மார்
ஒன்பதாமதொரு உண்ணி பிறன்னப்போழ், ஸம்ப்ரமத்தோடே சென்னு மஹீசூரன்
அப்பொழத்தே அவஸ்தா நிரூபிப்பான், கெல்பு போரா நழுக்கென்டெ தெய்வமே
விப்ரன் சென்னு கிடாவின நோக்கும்போழ், வீர்ப்பு மாத்ரவுமில்லா குமாரனும்
பாபமெந்தினிருக்குன்னு ஞானென்னு, வாவிட்டொன்னலறி மஹீதேவனும்
சோடயோடெயெடுத்து தன் மாறத்து, கரம் கொண்டு தொழிச்சு கரகயும்
“ஐயோ பாலகா எந்து நீ இங்ஙனே, கையும் காலும் இளக்கிக் கரயாத்து?
ஐயோ! ஞான் செய்த புண்யங்ஙள் ஒக்கெயும், பொய்யாயிட்டோ வருன்னது ஈச்வரா?
கஷ்டமெந்திது க்ருஷ்ணன் திருவடி கொட்டு சொன்னால் கருணயும் இல்லல்லோ?
ஸந்ததம் ஸுகிச்சீடுன்னிதெல்லாரும், எந்து ஞான் ஒன்னு வேறெ பிழச்சிது?
க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண என்னல்லாதெ மற்றொரு, மித்ர பாவமறியுன்னதில்ல ஞான்
கஷ்டம் என்னுடெ கட்டகிடாவிதா, த்ருஷ்டி நிந்தி கிடக்குன்னு தெய்வமே
உண்ணி நின்னெயெடுத்து மடியில், வெச்செண்ணம் கூடாதெ தானங்ஙள் செய்கயும்
ஜாதகர்மம் கழிக்கயு மன்னேரம், மோதம் கொண்டுள்ள கண்ணீர் பொழிக்கயும்
அங்ஙினே ஸுகிச்சீடேன்டா ஞானிப்போழ், இங்ஙினே துக்கிச்சீடுன்னிதீச்வரா!”

என்னீவண்ணம் ப்ரலாபிச்சும் மோஹிச்சும், திண்ணம் வாவிட்டலறியும் மன்னேரம்
ஸ்ரீமணாளனிருன்னருளீடுன்ன, ஸ்ரீமத் துவாரக தன்னில் அகம்புக்கான்.
அது நேரம் தயாநிதி கார்வர்ணன், மதுவாணிகள் லீலாகலாநிதி
சதுரானனாதிகள்க்கெல்லார்க்கும், முதலாய பரப்ரஹ்ம மூர்த்திதான்
கர்மாகர்ம விகர்ம பராயணன், தர்மாதர்ம பலப்ரத னீச்வரன்
வாஜிநேதம் ஸமாரம்பிச்சிங்வினே, சாலதன்னிலகம் புக்கிருக்குன்னு
மட்டு நானாஜனங்ஙளோரோதரம், சுட்டும் வன்னு ச்ரமிக்கெயும் அந்நேரம்
முட்டாதோடு கிடாவின்டே தேகத்தெ, யொட்டேடம் கொண்டெகாழ்ச்சயாய் வெச்சுடன்
விச்வவாசிகள் ஒக்கெ நடுங்ஙவே, விச்வசாஷியோடவண்ணம் சொல்லினான்
“துஷ்டராய மஹீபாலன்மாருடெ, துஷ்டத கொண்டவண்ணமோரோதரம்
நிஷ்டுரமாய பாலமரணங்ஙள், கஷ்டமாயிட்டனுபவிச்சீடுன்னு
சிஷ்டபாலனென்னன்போடு பாவிச்சு, க்ருஷ்ணனெந்திநிருன்னு ஞெளியுன்னு?
பதினாறு ஸஹஸ்ரம் மடவார்க்கு, விடுபோர்த்திக்கு நன்னிவன் எத்ரயும்
அதிகாமிகளில் முடிமன்னெ, ன்னதேயொன்னு பறயாலு பார்க்கும்போள்
ஸ்வஸ்தனாயிட்டிவ்வண்ணம் மற்றாருள்ள, தத்தலொன்னு அறியுன்னோ நல்லிவன்
ஒன்னு கொண்டு மொரிக்கிலிவனொரு, குணமில்லா நிரூபிச்சு காணும்போள்
மட்டொருத்தரெ கொண்டு தனிக்கொரு, ஸாத்யமில்லெனொருத்தனும் வெட்காமோ?
லோகநாதன் தானென்னு வருகிலும், லௌகிகத்தெ கடன்னு நடக்காமோ?
நிர்மர்யாதமிதென்னியே மற்றொரு, தர்மாதர்மமிவன்னு திரியுமோ?
கேதம் கொண்டு பறயுன்னு ஞான் வருதா, வேதவாக்கினுமில்லிவனாதரம்
இவன் தன்னெயுடயவனாகிலோ, இனி மேல்போட்டு நன்னு நமுக்கெல்லாம்”
என்னெல்லாம் சில வாக்குகள் கேட்டப்போள், என்னே கஷ்டமிதென்தென்னோரோஜனம்
புத்ரதுக்கம் பொறாஞ்ஞொரு ப்ராம்மணன், க்ருஷ்ணனோ டறியிக்க யென்னார் சிலர்
புத்ரதுக்கம் உண்டென்னாலு மீசனோ, டித்ர கோபிச்சாலென்து பல மெடோ?
ஆர்த்தி நல்கீடுமீச்வரனெங்கிலும், ப்ரார்த்திக்கே நமுக்கங்ங்ஹோட்டு செய்யாலு;
என்னு தன்னெயல்லீவண்ணம் கேழ்க்குமா, ரென்னுமொண்டிது நித்யமென்னார் சிலர்,
என்னாலும் கடல்வர்ணனோடிங்ஙினே, தோணுமோ பறவானென்னிது சிலர்;
தோன்னுகில்லயோ பாலமரணங்ங, லொன்னுரண்டல்ல யொம்பதென்னார் சிலர்;
கஷ்டமல்ல! திருமனக்காம்பிங்ஙல், மட்டொன்னுண்டது காணாமென்னார் சிலர்
கஷ்டமில்லினி மேலிலென்னார் சிலர்; கஷ்டவாக்குகள் நன்னல்லென்னார் சிலர்

குட்டமேவம் பறகொல்லென்னார் சிலர்; குட்டமல்லா பறஞ்சதென்னார் சிலர்
என்னுவேண்டா பலரும் பலவிதம், நின்னு தங்ஙளிலிங்ஙனெ சொல்லும்போள்
துஷ்டராய மஹாவனமொக்கவெ, கத்திக்காளுன்ன காட்டுத்தீ அர்ஜுனன்
த்ருஷ்டிவாள் முனயொன்னு குலுங்ஙவே, புஷ்டரோஷமவிடன்னெழுன்னேட்டு
காண்டவத்தயெடுத்து விரவோடே, சண்டவேகம் செறுஞாணொலியிட்டு
சுட்டும் நின்ன மஹாஜனம் கேழ்க்குமா, ரித்தமொன்னு பறஞ்ஞு கபித்வஜன்
“நாடு வாழியாயிட்டிரிக்குன்னது, நாடு ரக்ஷிப்பானல்லயோ பூதலே?
நாட்டிலுள்ள ப்ரஜுகளெ ரக்ஷிப்பான், சக்தி போராயிதென்னு வருகிலும்
விப்ரஜாதியெ ரக்ஷிக்கயென்னது, ஸ்ஷத்ரியர்க்கு குலதர்மமல்லயோ?
ஒன்னினும் மதிபோராதெயுள்ளவர், பெண்ணுங்ஙளுக்கு ஸமமென்னறிஞ்ஞாலும்
என்னிரிக்கையீ யாதவன்மாரிவர், எண்ணமில்லா நிரூபிச்சு காணும்போள்
என்னவரிலொருத்தனும் தோன்னுண்ணி, லின்னி வ்ருத்தாந்தம் கஷ்டமன்னுள்ளதும்
பங்கிகோப்பும சமயவும் வெண்மயும், நன்னு நன்னென்னு தன்னே பறயாயூ!
அது நிற்கட்டெ யின்னியொ ரற்பகன், ஹிதமோடே பிறன்னு பவானெங்கில்
ஸுரநாயக நந்தன அர்ஜுனன், பரிபாலிக்குமென்னது நிர்ணயம்
விப்ரன்மாரதி கின்னன்மாராயிட்ட, மிப்ரகாரம் பறயுன்ன வாக்குகள்
பூருவின்தெ குலத்தில் பிறன்னொரு, பூருஷன்னு ஸஹிக்கயில்லேதுமே
இன்னிதின்னு ஸஹாயமாயென்னுடெ, காண்டவம் தன்னெ போருமறிஞ்ஞாலும்
உக்ரநாய மஹேச்வரன் தன்னுடெ, த்ரில்காலாண சதிக்கயில்லேதுமே”
இத்தரம் குருவீரன் பறஞ்ஞுதி, னுத்தரமுர செய்து மஹீஸுரன்
“பத்ரமாய் பறயுன்னு நீ பல, பத்ரரில்லே மஹாரதனாயிட்டு
ப்ரத்யும்னாதிகளாயவர்க்கார்க்குமே, ஸாத்யமாயீலயென்னது நீயிப்போள்
தீர்ச்சயாக்கி பறஞ்ஞுது கேட்டிட்டு, காழ்ச்ச போரா நினக்கென்னுரச்சு ஞான்
ஈச்வரன்மார்க்குமீச்வரனாகிய, க்ருஷ்ண நெந்து கொண்டேதுமிளகாங்ங?
என்னதேதும் நிரூபணம் கூடாதெ, எந்து கோஷா பறயுன்னதிங்ஙனெ?
கொலயான தலவமிரிக்கவே, குழியானமதிக்கும் கணக்கினெ
நின்னுள்ளிலொரு பாவமுண்டெங்கிலு, மென்னுள்ளிலிது சேருகயில்லெடோ
பக்ஷிப்பானாய் வன்ன நீ எப்போழே, ரக்ஷிப்பான் ச்ரமிக்கேண்டா ஜலமதே
ப்ராம்மணரோடு வல்லதும் சொல்லியால், ஸம்மானிக்குமென்னொர்த்து பறகயோ?”
இத்தரம் சில வாக்குகள் கேட்டப்போ, லெத்ரயும் பாரம் கோபிச்சு பல்குணன்

நடே தானொரு நாளுமே கேளாத, கொடுவாக்குகள் கேட்டதினுத்தரம்
 நடிச்சொன்னு பறஞ்ஞு விஜயனும், “கடுப்பம் பறயாய்க நீ பூஸுரா!
 ஜிஷ்ணு வென்னென்டெ நாம மதினுடெ, யர்த்தமெந்தின்னு சிந்திச்சு சொல்க நீ
 பொட்டென்னு பவானுள்ளில் உண்டெங்கில், கேட்டாலும் மம விக்ரமமோரோன்னே
 மடுத்தார் சரவையி புரானுடெ, யடித்தாரின கூப்புவான் சென்னப்போழ்
 அடுத்து வன்னு வேடனாயென்னுடெ, படுத்தமறிவான் பரமேச்வரன்
 எடுத்து குலவில்லுமாயெத்தி ஞா, னடிச்சு திருமேனி மேலெய்தப்போழ்
 மிடுக்குண்டென்னு கண்டுடனப்போழெ, கடுக்கென்னு தெளிஞ்ஞு புராந்தகன்
 பரமாஸ்த்ரமெடுத்திங்ங தன்னதில், பரமெந்தறியாஞ்ஞு பவான் ஐயோ
 வீரன்மாருடெ வீர்யம் பரீக்ஷிப்பான், சாலேவெச்சொரு வில்லு குலச்சதும்
 மதுநேர்மொழிமாலயதேட்டதும், ப்ருத்வீபதி மாறி ஜயிச்சதும்
 பெருவெள்ளம் கணக்கெ பறன்னொடு, குருவம்சத்தெயொக்கெ முடிச்சதும்
 விருதுள்ள விஜயென்னுள்ளொரு, விலிகொண்டதும் கேட்டலையோ பவான்?
 இரிக்கட்டெ இதொக்கெயுமின்னி மே, லொரு பாலகனுண்டாயியெங்ஙிலோ
 ப்ரேதநாதெ தன்னெயும் வென்னு ஞா, நாயுதத்தாண காத்து தருனுண்டு
 இத்தமின்னு பறஞ்ஞு செய்யாய்கி, லத்ரயல்லா மஹீஸுரா! கேட்டாலும்
 சக்தியேறுன்ன காண்டவத்தோடெ வீ, ணக்கனி தன்னில் மரிக்குன்னதுண்டு ஞான்”
 விச்வவீரனீவண்ணம் பறஞ்ஙப்போழ், விச்வஷிச்சு மஹீஸுரனெத்ரயும்
 சித்ததாரழிஞ்ஞாசீர்வாதங்ஙளும், பத்து நூறு ஸஹஸ்ரம் செய்தீடி ஞான்
 “துக்கம் கொண்டு பறஞ்ஞீடுனென்னுடெ, வாக்கிதொண்ணும் மனஸ்ஸில் வச்சீடொல்லா
 பத்னி தன்னொடெ கர்ப்பம் திகயும்போழ், பார்த்தா நின்னெயும் கொண்டு போகுனுண்டு”
 என்னெல்லாம் பறஞ்சம்போடு போயினா, னானந்தத்தோடெ பூஸுரனன்னேரம்

இரண்டாம் பாதம் – தசமபுத்ராந்தர்தானம்
(சரகூட நிர்மிதி)

கர்ணவையி தந்ஞஜயனிங்ஙினெ, நிர்ணயிச்சு பறஞ்ஞோரநந்தரம்
 ப்ருத்விதேவனுமங்ங சென்னப்போழே, பத்னி தன்னெயு மாச்வதிப்பிக்குன்னு
 பெட்டுவீண நிலத்து தன்னெ கிடா, நற்றம் கூடாதெ கேணுமுறையிட்டும்
 கட்டவார்குழல் சுட்டி முகத்தொக்கெ, பற்றுமாறு சரியிலுருண்டிட்டும்

“உலகொன்னிலு மென்னோளம் பாவியாய், குலஸ்தீரீகளிலாருமில்லீச்வரா”
என்னீவண்ணம் பறஞ்ஞு பலவழி, கண்ணுமூடி தளர்ன்னு கிடக்கயும்
மத்யே மத்யே எழுன்னேட்டிரிக்கயும், ஓச்சயில்லாஞ்ஞு மாறத்து தாடிச்சும்
கத்திகாளுன்ன காட்டுத்தீயில் சென்னு, பத்தப்பெட்டொரு மான்பைதலெ போலெ
வாட்டம் சேருன்ன நேரத்து சென்னிட்ட, நங்ஙிஷ்டமா வண்ணம் சொன்னான் மஹீஸூரன்
“தத்தலோஹ நரகத்திலெபோலெ, புத்ரதுக்கத்தில் வெந்து மறுகேண்டா
இன்னியுண்டாகுமர்பகனேதுமே, தண்டமொண்டாக யில்லென்னறிஞ்ஞாலும்
சீர்த்த வில்லாளிமார் முடிரத்தனமாம், பார்த்தனீவண்ணம் கையேட்டு வல்லபே
கர்ணவைரி பறஞ்ஞு வசனத்தி, னன்யதாத்வம் வரிகயில்லேதுமே”
என்னது கேட்டு சொன்னான் பதிவ்ரத, கண்ணுநீரும் துடச்சதி தீனயாய்:
“கர்ணவைரி பறஞ்ஞுவாரெங்ஙினே? கண்ணனோடு நிரூபிச்சிட்டல்லயோ?”
“தீசஷா சாலயகம் புக்கிரிக்குன்னு, சாசஷியாம் முகில்வர்ணன் அது நேரம்”
“நாதனாம் பலபத்ரரிது கேட்டிட், டேது மொன்னருளீலயோ பர்த்தாவே?”
“மற்றோரோன்னு ச்ரமிச்ச நடக்கயால், முற்றுமொன் னருளீலென்னதே வேண்டு”
“ப்ரத்யும்நாதிகளென்னி வராரானும், பல்குணன்னு ஸஹாயமாய் நிண்ணிதோ”
“ப்ரத்யும்நாதிக ளென்னிவாரெயு, முத்வேகத்தோடு கண்டதுமில்ல ஞான்”
“பர்த்தாவிங்ஙோட்டுகோருன்ன நேரத்து, யாத்ர சொல்லியோ போன்னு ஹரியோடு”
“அர்ஜுனன்டே வசனத்தெ கேழ்க்கயா, லாச்வலிச்சிங்ஙு போன்னதேயுள்ளு ஞான்”
“என்னதீவண்ணமெங்ஙில் தநஞ்ஞயன், சொன்ன வாக்குகள் பலிப்பான் பணியத்ரெ
ஆழிவர்ணன் திருமனங்காம்பிங்ஙகள், வைஷம்யம் செறுதுண்டென்னு நிர்ணயம்
பக்தவத்ஸலனல்லாய்கி லென்னுமே, இத்தொழில்க்கு சிரமிக்குமோ பார்த்தாவே”
அது கேட்டு பறஞ்ஞு மஹீஸூரன், “அது சிந்திச்சு கேதியாய் கேதுமே
பரமார்த்தம் நீரூபிக்கில் க்ருஷ்ணனும், ஜிஷ்ணுவுமொரு பேதமில்லேதுமே
என்னோடிப்போழ் நீ சொன்ன வசனங்கள், முன்னம் தங்ஙளில் தன்னெ பறஞ்சப்போள்
குருவீரன் பரிபவிசென்னோட, நங்ஙொரு வாக்கு பறஞ்ஞுது கேழ்க்க நீ:
அந்தகாந்தகன் த்ரிக்கழலாண ஞான், அந்தகனேயும் வென்னு குமாரனே
ரஷிச்சீடுவனல்லாய்கி லப்போழே, தீக்குழி தன்னில் வீணு மரிப்பன் ஞான்
என்னீவண்ணம் விசேஷிச்சு பின்னேயும், பின்னயும் உர செய்தான் வசனங்ஙள்
இஜ்ஜனம் மஹாபாவிகளெங்ஙிலும், அர்ஜுனன் அது சாதிக்கும் நிர்ணயம்”
கேதிக் கேண்டா நாமென்னங்ஙிருவரும், மோதமுள் கொண்டிரிக்குன்ன காலத்து

விப்ரபத்னிக்கு கர்ப்பவுமுண்டாயி, விப்ரனேட்டம் ப்ரஸாதவுமுள்காம்பில்
ஸத்யமாய் வருமென்னங்நுறச்சுடன், நித்யமோரோரோ ரசஷ துடங்நினான்
விக்னராஜன் நினக்கிதா கூப்புன்னேன், விக்னம் கூடாதெ ரசஷிக்க கர்ப்பத்தெ
ஆதித்யபகவாண்டெ ப்ரஸாதத்தா, லாயுஸ்ஸுண்டாய் வரேணம் கிடாவினு
பத்ரகாளி ஜகந்நாயிகே தொழாம், சித்ரம் கூடாதெ ரசஷிக்க கர்ப்பத்தெ
ஈச்வரன்மார்க்கிவ்வண்ணம் மோரோதரம், நேர்ச்சுகள் பல ஜாதி கழிக்கயும்
புத்ரனெ பரிலாளிக்கும் காலத்தெ, ஸௌக்யமோரோ மனோரதம் சிந்திச்சும்
மத்யே யோரோரபாயம் நிரூபிச்சி, டாத்த கேதம் நெடுதாய் வீர்ப்பிட்டும்
பக்தனாய விஜயன்டெ வாக்கினெ, க்ருஷ்ணன் உண்டோ பழுதிலாக்கீடுன்னு
என்னெல்லாமுறப்பிக்கு மொருநேரம், எந்தறியாமென்னப்போழெ கேதிக்கும்
நல்லதோரோனே செய்திட்டுனிங்நினே, மெல்லெ மெல்லெ திகழ்ஞ்ஞிது கர்ப்பவும்
ப்ருத்விதேவனுமங்நு சென்னப்போழே, பார்த்தனோடறியிச்சிது வாஸ்தவம்
சண்டபானு வுதயமெழும்போலே, பாண்டுநந்தனன் தேரில் கரேறினான்
புவனைக தனுர்தரனுமாய், புவனத்தில் அகம்புக்கு விப்ரனும்
தோழிமார் பலர் கூடி நிரூபிச்சு, சூதிகா க்ருஹம் புக்கிது பத்னி
மந்தமந்தம் மெய்நொந்து விளிக்குன்ன, தஞ்ஜச கூடக்கூடவே கேழ்க்காய்
ஜாதஸம்ப்ரம மங்நு சென்னப்போழே, பாதசுத்தி வருத்தி தநஞ்ஜயன்
காண்டவ தகனத்தில் லபிச்சொரு, காண்டவம் வில்லுமாசுகுலயேட்டி
பாவக பகவான் கொடுத்தீடினோ, ராவனாழியேயும் முறுக்கீடினான்
ஸ்வர்ண புங்நங்நளாம் சில பாணங்க, ளர்ணோஜாசஷனெ த்யாநிச்செடுத்துடன்
பாணமெய்து வலம் வெச்சு பூமியில், தானு கூப்பி தொழுது விசேஷிச்சும்
பாணம் மூணுமெடுத்து தொடுத்தெய்து, துரோணாச்சார்யனேயும் கருதீடினான்
குருவம்ச சிகாமணியேட்டவும், பரமேசனெ வந்திச்சு பின்னெயும்
சரகூடம் சமப்பதினாய் கொண்டு, பரமாஸ்த்ரமெடுத்தபி மந்தரிச்சு
ஈட்டில்லத்தில் புரமே தெருதெரெ, சுற்றுமெய்த ஸங்க்யம் சரங்நளால்
காணிநேரம் கொண்டத்புதமாயொரு, பாணகூடம் சமச்சானது நேரம்
பொய்யெட்டி னொரஸ்த்ரம் உறப்பிச்சு, கையில் நல்லொரு பாணவுமாயுடன்
மந்திரத்தில் புறத்தொரு பாகத்து, சிந்துரேந்த்ரனெபோலே நின்னீடினான்
ஈட்டில்லத்திங்கல் சென்னு மஹீஸூரன், “பெட்டில்லல்லி குடும்பினி நம்முடெ
தழக்கமுள்ள நாரிமாரெ நிங்நு, ளாழிவர்ணனெ த்யானிச்சு கொள்ளுவின்

பந்துக்கள் பறஞ்ஞீடுவின் ஞானிப்போ, ளெந்து ஸத்க்ரிய செய்யேண்டு வென்னது
 ஸந்தாபம் கொண்டும் சிந்த கொண்டும் நமுக், கெந்தென்னேதும் திரியுன்னிலுள் காம்பில்
 ஒத்தவண்ணம் பிறன்னீடிலப்பொழே, ஆர்க்கேணம் நிங்ஙள் ப்ருத்ய ஜனங்ஙளே!
 பாண்டு தன்னெயு மிந்த்ரனேயும் துரோணா, சார்யனேயும் மனக்காம்பில் த்யானிச்சு
 காணிநேர மிளகாதே கண்டு நீ, காணக்காணெ கருதி நில் அர்ஜுனா!
 ப்ராச்சினிகன்மாரே நிங்ஙள் நிரூபிப்பின், ப்ராணனோடெ பிறக்குமோ பாலகன்
 ஈச்வரா இனி வைகறுதேதுமே”, ஒச்ச பாரம் தளர்ன்னிதா கேழ்க்குன்னு
 உம்மறத்தோளம் செல்லும் தெருதெரெ, செம்மே வாங்கியிருன்னு விசாரிச்சு
 விப்ரன்மார் பலர்கூடி ஒருமிச்சு, க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணாயிதென்னு ஜபிக்கயும்
 பார்க்கும்தோறும் மனஸ்ஸிங்களுத்தேயாகம், பல்குணன்னு குறஞ்ஞு வருகயும்
 கருத்தொக்கெ பிழச்சுவரிகயும், விருத்தமா யபச்சுருதி கேழ்க்கயும்
 என்னே கஷ்டமதென்னொருழல்சயால், பெண்ணுங்ஙளொக்கெ தங்ஙளில் நோக்கியும்
 எந்துவானிதென்னொர்த்து மஹீஸூரன், அந்தஸ்தாபம் முழுத்து பறகயும்
 ருங்ஙளக்காவதில்லெ ன்னொழிச்சாரொக்கெ, கண்ணுநீருமொலிப்பிச்சு தோழிமார்
 அது நேரமகத்தின்னு கேழ்ப்பாரா, யதி தீன ப்ரலாபவு மிங்ஙினே
 முன்னமொன்னுமே கண்டலிவ்வண்ணம் ஞா, ளென்னே வஞ்சிச்சு போயோ நீ பாலகா
 பாண்டு நந்தனென்னு போயானய்யோ, நின்னெயும் கூடி வஞ்சிச்சிடச்வரன்
 மோகம் கொண்டு ஞான் நோக்கியிரிக்கவே, தேஹத்தோடெ மறஞ்ஞிதா போகுன்னு”
 ஆவதில்லா மரிச்சுபோவானென்ன, ளீவண்ணம் நடுங்ஙி புவனத்தோடே
 கம்பு தட்டு மிளமுளபோலே, யஞ்ஜெட்டு கொட்டிக் கறைஞ்ஞிது விப்ரனும்
 ஸந்தாபம் கொண்டு மூர்ச்சிதனாயொரு, பிராந்தனபோலே தீர்ந்நுடனப்போழே
 கனல்கட்டயோடொத்த மிழி இரண்டும், கனக்கெ மிழிச்சீர்ஷ்யா பொறய்கயால்
 விறச்சீடுன்ன மூர்த்தாவோடு கூடி, வியர்த்தோடி யணஞ்ஞு விஜயங்க
 லய்யோ பாபமினிக்கென்னு சொல்லிய, கரம் ரண்டுமுயர்த்தி பிடிச்சுடன்
 அக்னிபோலே ஜ்வலிச்சொரு காந்தி, பூண்டக்னிஹோத்ரி பறஞ்ஞு துடங்கினான்.
 “தீயில் செல்லு நின் காண்டவவும் நீயும், துர்யசஸின்னு பாத்ரமா யர்ஜுனா!
 ஆனபோல மதிச்சு பறஞ்ஞு நின், நாணம் (ஆண) கெட்டது நேரென்னு கல்பிச்சு
 மானிச்சிங்ஙு சந்தோஷிச்சிருன்னொரு, ஞானெத்ர நல்ல போஷனாகுன்னதும்
 திருமும்பில் ளெளிஞ்சு நின் எந்தெல்லாம், ஜலப்ரபாவம் காட்டி நீயாகயால்
 ஜளதயொழிஞ்ஞேதும் நினக்கொரு, பலம் மேலில் வராயென்னு நிர்ணயம்

குரச்சீடுன்ன பட்டியொரு நாளும், கடிச்சீடுக யில்லென்னறிக நீ
 காட்டாளா வேஷம் பூண்ட ஹரனோடு, காட்டியொரு பராக்ரமவும் பின்னெ
 பெருவெள்ளம் கணக்கே பரன்னொரு, குருவம்சத்தெ யொக்கெ முடிச்சதும்
 விருதுள்ள விஜயனென்னுள்ளொரு, செளர்யமெந்து போலின்னு காணாத்ததும்
 வம்பனாய நீயிப்பொழுதெந்தினு, சும்பதப்பி பரக்கெ நோக்கீடுன்னு
 அம்பது போஷன் மார்களில் மும்பனாம், வம்பனென்னுள்ளவ நென்னறிக நீ
 துஷ்ட நிக்ரஹம் செய்வதினாய் வன்னு, ப்ருத்வி தன்னில் பிறன்ன பகவான்டெ
 வீர்யங்ஙளெல்லாம் வீரனாமென்னுடெ, வீர்யமென்னு நினய்க்கொல்ல போஷா நீ
 உத்தரம் சுழந்நீடுன்ன கௌளியால், ஸாத்யமென்தது பாலிக்க யென்னியே
 மூர்க்கனாம் நின்டெ டம்புகளவானாய், தேர்த்தடத்தீனருள் செய்த வாக்குகள்
 சும்பத்தின்டெ புரமெ பகர்ன்னிடு, மம்பஸ்ஸுபோலே தீர்ன்னு நினக்கதும்
 இப்போரின்னு நிமித்தமாத்ரம் பவா, சவ்யசாஜினென்னல்லோ அருள்செய்து
 பீலிக்கார்க்கூந்தல் கெட்டி விரவோடெ, சாலவே நல்ல சம்மட்டி கைக்கொண்டு
 மறகளுக்கு பொருளாய மூர்த்தி தேர், தடம் தன்னி ளிருன்னீல யெங்கிலோ
 இப்ப்ரதிஜ்ஞ கணக்கு தன்னெ தல, யுத்தபூமியி லொக்கெ பலிச்சதும்
 க்ருஷ்ணனோடு சென்னேகி பறவானும், சேர்ச்சயில்லாதெ தீர்ன்னு நின் வாக்கினால்
 உத்தமபுருஷா நின்னெ கூப்புன்னேன், செட்டு காருண்யமெங்கள் புலம்புவான்
 சித்தே தோணாத்ததினொரு காரணம், புத்தி கொண்டு விசாரிச்சறிஞ்ஞ ஞான்
 பதினாறு ஸஹஸ்ரம் மடவாரில், பதிப்பத்து ஸுதன் மாரெ லாலிச்ச
 ஸுகம் உண்டல்லோ நின்மணக்காம்பிங்க, ளது கொண்டிது குற்றமல்லேதுமே
 தான் நேடா பொன்னின் மாற்றறியுனீலா, நூனம் நன்னாய் தெளிஞ்ஞ மனஸ்ஸிங்கள்
 பழுதெ தன்னெ நின்னோடெதிர்த்து ஞான், தோஷமேதும் நினக்கில்லா பல்குணா!
 பலவானாய நின்டெ பராக்ரமம், பலியாஞ்ஞது மென்னுடெ கர்மமெ
 ன்னலறி தரணீதலம் தன்னில் வீ, ணொரு ஞன்னது கண்டு தநஞ்ஜயன்
 ஒரு நாளுமே தானறியாதொரு, பருஷோக்திகளீவண்ணம் கேட்டிடும்
 நிஜவாஞ்சித பங்கம் நினச்சிடும், அச்யுதன் தன்னெ வஞ்சிச்சதோர்த்திடும்
 அளவில்லாதெ கோபிச்ச தன்னுடெ, கொலவில்லு மெடுத்துடன் னப்போழே
 செறு ஞானொலி கொண்டு ஜகத்ரயம், குலுங்கும் பரிசத்புத விக்ரமன்
 அந்தணனோடுத்தரம் சொல்லுவான், அந்தரமென்யே சாதிச்சிடாமென்ன
 நந்தகபுரி நோக்கி நடகொண்டா, நந்தரமார்க்கத்தூடெ தநஞ்ஜயன்

**மூன்றாம் பாதம் – பார்த்த சபத பாலனோத்யமம்
(அர்ஜுனன்டெ ஆத்மஹத்ய ச்ரமம்)**

வெண்மதி குலமௌலி தநஞ்ஜயன், அம்பராயணமாகுன்ன வித்யயால்
கண்மிழிக்குன்ன நேரங்கொண்டஞ்ஜஸா, தர்மராஜ மஹாபுரியில் சென்னு
“தர்மராஜாவே கேளொரு பூஸூர, தர்மதாரங்ஙள் பெட்டகிடாவிப்போழ்
நம்முடெ சரகூடத்தெ பேதிச்சு, நிர்மரியாதம் கொண்டிங்ஙு போனதும்
கிங்கரன்மார்கள் தங்களோ செய்தது, நின் திருவடி கூடியறிஞ்ஞிட்டோ
என்னெயின்னு நிரூபிச்சில்லெங்கிலும், என்டெ பூர்வஜனாகிய தர்மஜன்
தன்னெயோ நினச்சீடுவானெத்ரயும், பந்தமுண்டாயிருன்னில்லே பார்க்கும்போழ்?
தர்மராஜாவென்னுள்ளொரு நாமவும், தர்மஸூக்சுமமறிக கொண்டல்லயோ?
நன்னு நன்னினியாவோளம் வைகாதெ, தன்னாலும் தரணீஸூர பாலனெ”
ஜாதரோஷமீவண்ணம் பறஞ்ஞப்போழ், ப்ரேதநாதுனு மாதமுழுத்துடன்
“ஏது விப்ரகுமாரனென்னுள்ளதும், ஏதுமேயறிஞ்ஞீலென்டெ பல்குணா
எந்து பந்தம் நினக்கு பரிபவ, முண்டாவானென்னதேது மறிஞ்ஞீலா
என்டெ கிங்கரராருமிபாலனெ, கொண்டு போன்னீலா நிர்ணயம் நிர்ணயம்
சங்கயுண்டு மனஸ்ஸிலென்னாகிலோ, சங்கிக்கேண்டா நரகங்ஙள் ஒக்கெயும்
நோக்குக” என்னு பித்ருபதி சொன்னப்போ, ஞக்ர நரக கவாடங்ஙள் தானெ
தாமிஸ்ராதி நரகங்ஙளில் சில, ப்ரேதங்ஙள் உண்டு காகோளம் துள்ளுன்னு
கூழிப்ரமொக்கெ திரஞ்ஞதிலெங்ஙுமே, விப்ரபாலனெ காணான்று பின்னெயும்
உம்பர்கோன் திருமும்பில் சென்னப்போழே, ஸம்ப்ரமத்தோடெ சோதிச்ச நேரத்து
அமராதிபன் தன்டெ வசனம் கே, ட்டமரபுரி (ட்டமராவதி) நீனெ திறஞ்ஞிட்டும்
அவ்விடங்ஙளிலெங்ஙுமே நோக்கீட்டு, மவனீஸூர பாலனெ கண்டலா
அக்னியோடு போய்ச் சென்னு திறஞ்ஞிட்டும், அக்னீஹோத்ரி தநூஜனெ கண்டலா
ரகேஷாநாயகனோடு திறஞ்ஞிட்டும், இக்ஷிதிஸூர பாலனெ கண்டலா
அர்ணோநாதனோ டன்வேஷிச்சிட்டுமே, யுண்ணியெங்ஙு போயென்னு மறிஞ்ஞீலா
ப்ராணனோடு திறஞ்ஞுட்டு முன்னீடெ, ப்ராணன் போயதின் மூலமறிஞ்ஞீலா
நக்ஷத்ராதிபனோடு திறஞ்ஞிட்டும், நக்ஷடனாய குமாரனெ கண்டலா
ஈசனோடு திறஞ்ஞிட்டும் மேசாஞ்ஞி, ட்டாச விட்டமரேந்த்ர தநூஜனும்
பணமாயிரமுள்ள பணீந்த்ரனோ, டுணர்த்திப்பதினாய் முதிர்ந்நப்போழ்

சுஷண நேரம் கொண்டங்ங் சென்னீடினா, னஹிபூர்ணமாம் பாதாளலோகத்து
 ப்ரணவாத்மகமாய பரப்ரஹ்மம், பணிரூபமாய் மேவும் கணக்கினெ
 விளங்ங்நீடுன்ன சங்கர்ஷண மூர்த்தி, திருவுள்ளத்திலேட்டிய நேரத்து
 பரிதாப மெளுந்நருளிச் செய்து, பரமார்த்த மறிஞ்ஞீலா ஞானென்னு
 திக்பாலன்மாரி லெங்ங்மே யில்லாஞ்ஞு, புத்தியும் கெட்டு பின்நோக்கம் போன்னுடன்
 வக்த்ரவும் தாழ்த்தி நின்னு குறஞ்ஞுன்னு, வ்ருத்ரவாரி தனயனு மந்நேரம்
 “துஷ்கரமென்னுரச்ச ஞானித்தொழில், புஷ்கரேசுஷனன் வஞ்சிக்க செய்தது
 மதியென்னாலி ஜீவனிலொட்டுமே, கொதியில்லொரு நேரமிரிப்பானும்
 கீர்த்தி வேர்ப்பெட்டிரிக்கையில் நல்லது, சுகுத்ரியர்க்கு மரிக்கென்னு நிர்ணயம்
 அக்னி தன்னில் பதிச்சுடனிப்போழே, முக்தி கைவருத்தீடுன்னதுண்டு ஞான்
 சென்னு ஞான் கடல்வ்ரணனோடிப்போழே, அந்யாய முணர்த்திக்கயோ வேண்டது
 அப்போளே அருளிச்செய்யுமித்தொழி, லெப்பேரு மறிஞ்ஞீலென்னு பாவிச்சு
 மந்தஹாஸவும் செய்து பதுக்கவே, வன்னாலு மறிகத்தென்டெ பல்குணா!
 இதரநாளுமமெவிடேக்கு போகயா, லத்ர காணாஞ்ஞு நின்னெ ப்ரியஸகே?
 ஜாதகேதமீ வார்த்தகளொக்கெயும், நாதனோடறியிப்பு ஞானன்னேரம்
 அருளிச்செய்யுமெந்து நீயிப் பர, மார்த்தம் மும்பே பறயாஞ்ஞு பல்குணா?
 வஞ்சனாமூர்த்தி வாக்குகளிங்ங்னெ, புஞ்சிரியோடெ கேழ்க்குன்ன நேரத்து
 ஆணல்லாதெ வதனவும் கும்பிட்டு, நாணவும் கெட்டிரிக்குன்னதில்ல ஞான்
 காலமொட்டுநாள் செல்லுன்ன நேரத்து, மாலோக ரறியிச்சிடும் ஸ்வாமியெ
 அர்ஜுனன் தன்டெ ஸத்யம் பிழக்கெயா, லக்னியில் வீணு வெந்து போயென்னதும்
 காலமேதும் களையாதெ ஞானினி, காளுமக்னியில் சாடுமாறெ” ன்னுர
 சாயிர கோலுயரத்தில் கத்துவா, னாயவண்ணம் சமச்சிது குண்டவும்
 விரகிட்டு நிறச்சதினுள்ளுடெ, ஜ்வலிப்பிச்சிது பாவக தேவனெ
 அர்ஜுனன்டெ விசேஷத்தெ வைகாதே, அச்சனோ டறியிக்கேண மென்னிட்டு
 ஸவர்க்கலோகத்தேக்கென்ன கணக்கினே, நிர்கமிச்சுயருன்னு தீஜ்வாலகள்
 ப்ரஹ்மஞானம் உதிக்குன்ன நேரத்து, கர்மவாஸன நீங்ங் கணக்கினே
 அம்பரத்தோடுயர்ன்னு கத்தும்போழ், தூமமொக்கெயும் நீங்ங் க்ரமத்தாலே
 விளங்ங்நீடுன்னொ ரக்னியெ வந்திச்சு, வலவாரி தனஜனு மந்நேரம்
 அழகோடொரு பொய்கயில் சென்னுடன், முழுகி பரிசுத்தி வருத்தினான்
 விலசீடுன்ன பாணிதலங்ங்ளில், துளஸீதளங்ங்ள் கொண்டு நிறச்சு

கொலவில்லும் சுமலிலெடுத்து, நிர்மலமாயொரு மாற்றுமொடுத்துடன்
கிழிஞ்ஞீடின வார்குழல் தன்னிலா, ங்கொழுக்கீடுன்ன வாரிகணங்ஙளும்
ஹரிஷாச்ரு வழிஞ்ஞு நிறஞ்ஞொரு, விரிநீண்ட விலோசனபங்கியும்
க்ருஷ்ணநாமம் ஜபிக்குன்ன நேரத்தா, ஞொட்டொட்டே காணும் தந்த த்யுதிகளும்
அது நேரத்தெ வேஷம் நிரூபிச்சா, லதி மோஹனமென்னே பறயாஷு
கருணாகரமூர்த்தி முகுந்தன்டெ, சரணாம்புஜ முள்ளில் உறப்பிச்சு
பரமானந்தத்தோடெ அடுத்தான, ஞெறி ஞீடுன்னொரக்னி குண்டத்திங்கள்
பலபாகம் சுழன்னு சுழன்னேட்டம், ஜ்வலீச்சீடுன் ஞொரக்னி பகவானெ
வலம் வெச்சு வணங்ஙி விரவோட, ஞ்சலி பூண்டவண்ணம் கருதீடினான்
விச்வநாயகா நின்னுடெ பக்தனா, மர்ஜுனனிதா வஹ்னியில் சாடுன்னு
சித்தமோஹமசேஷமகன்னு ஞான், சில்ஸ்வரூபத்தில் சென்னு லயிக்கணம்
ஞானமூர்த்தியோ டவண்ணம் ப்ரார்த்திச்சு, த்யானசக்தி யுறச்சிது பின்னெயும்
ஏழு ரண்டு புவனமசேஷவும், சூழவே நிறஞ்ஞீடின மாயனெ
கள்ளமென்னியே காணனமென்னுறச்சிட்டங், ஙுள்ளிலுள்ளோரு த்ருஷ்டி துறங்ஙுடன்
அல்லல் தீர்ன்ன மனஸோடு கூடவே, நல்ல பாஸ்கர பிம்பத்தி லாக்கினான்
விஷயங்ஙளில் பின்னெயும் பின்னெயு, முழந்நீடுன்னொரிந்தர்ய மோரோன்னே
கரணங்ஙளில் சேர்த்து லயிப்பிச்சு, கார்யகாரண பேதமறியாதெ
பரமானந்த வன்கடல் தன்கரெ, பெருமாரில் துடங்ஙிய நேரத்து
இக்காணாகிய விச்வமசேஷவு, முள்கரளிலுதிச்சொரு தத்வவும்
அக்ஷீணமாய பாஸ்கர பிம்பவும், அக்ரே காணுன்னொரக்னி பகவானும்
மூர்த்தி மூன்னினு மூன்னாய வேதவும், ஸத்யவாதியாம் ஸ்ரீகுருநாதனும்
ஞானமேதுமே பேதமில்லென்னொரு, ஞானமுள்ளிலுறச்சு விஜயனும்
இப்ப்ரபஞ்ச ப்ரமங்ஙளசேஷவும், திக்ப்ரமம் போலே நன்னாய் தெளிஞ்ஞுடன்
ஊன்னியூன்னி யுறப்பிச்ச நேரத்து, பன்னகேந்த்ரனுமொன்னு குனிஞ்ஞு போய்
அந்நேரம் ஜகதாச்ரயனாம் முகில், வர்ணனும் திருவுள்ளத்திலேறினான்
வாஜிமேத மஹாமகசாலயி, ந்நாசுஞெட்டி யெழுந்நேட்ட நேரத்து
அய்யய்யோ கஷ்டமென்டெ தந்ஞஜயன், தீயிலாமிப்போ ஞென்னருள் செய்துடன்
கடல்வர்ணனும் கண்ணீர் நிறஞ்ஞுட, னிடனெஞ்ஞு விறச்சு விவசனாய்
அம்பினேக்காளதிக முழட்டோடெ, அம்புஜாஷுனெழுன்னள்ளும் நேரத்து
அம்பினோடெ ஜ்வலீச்சீடு மக்னியே, அம்பரத்தோடொரும் மீட்டு காணாயி

அக்னிஜ்வாலகளொட்டொட்டு தட்டுமா, ரர்ஜுனன்டே நிலபாடும் காணாயி
அந்திகத்தெட்டு மும்பெ வெந்துபோமோ, தநஞ்ஜயனென்னிட்டித்தமருள் செய்து
“வத்ஸ! வத்ஸ! விஜய ஸகே! ஸகே! பார்த்த பார்த்த தநஞ்ஜய பல்குண
அவிவேகம் துடங்ஹாலா நின்னுடெ, ஸகியல்லயோ ஞான் பசுபாலகன்
உலகீரேழும் கீழ்மேல் மரிப்பானும், பணியல்லா நினக்கு ஹிதமெங்கில்
பிழயேதானும் செய்து போயெங்கிலும், கழிவுண்டல்லோ கூடி நிரூபிச்சால்
கருவுள்ளன்னே போருள்ளுவென்னது, தரிச்சல்லோ யிரிக்குன்னு நீயடோ
பந்தம் கூடாதெ நின்டெ ஹிதத்தின்னு, தூதகர்மத்தே செய்ததும் ஞானல்லோ
தேர்த்தடத்தில் தளர்ன்னு நீ வீணப்போ, ஞாக்கு வெப்பிச்சு கொண்டதும் ஞானல்லோ
போர்க்களத்தில் ஜயிப்பிச்சு நல்லொரு, கீர்த்தியுண்டாக்கி தன்னதும் ஞானல்லோ
இத்யும் செய்ததொக்கெ மறப்பதி, னித்ர காலுஷ்யமெந்தெட்டெ பல்குணா!
இப்ரதிஜ்ஞ நினக்கு பலிப்பிப்பான், கல்பிச்சாலென்து தண்டம் நமுக்கெடோ
முடிஞ்ஞீடொல்ல வல்லாதெ சென்னு நீ, யடங்ஙீடென்னுரக்குன்னு மாதவன்
ஒரு கோபம் கொண்டங்ஹோட்டு சாடியா, லிருகோபம் கொண்டிங்ஹோட்டு போராமோ?
பரிபாலிச்சு கொள்க நீ தேஹத்தெ, பரிபாலிச்சு கொள்வன் ஞான் கீர்த்தியெ”
பலஜாதியீவண்ணம் பறகயும், வளகள் திருகய்யில் கிலுக்கியும்
பீலிக்கார்கூந்தல் கெட்டங்ஹழிகயும், பட்டு பூந்துகிலொட்டொட்டிழிகயும்
பக்தரெ சொல்லி மண்டிகிதக்கயும், பங்கஜாசுஷன் திருமனக்காம்பதில்
ஸங்கடங்ஹளிதென்தே பறயாலு, இவயொக்கெ நடிச்சு கொண்டேற்றவும்
கபட ஸ்வாமி சென்னங்ஹடுக்கவெ, நிர்விகல்ப சமாதி ஸுகத்தேயும்
நிர்விகல்ப மநுபவிச்சர்ஜுனன், பரமானந்த வாரிதி தன்னிலெ
திரமாலயிலோளம் களிச்சுடன், ஏகமாக்கி யுறப்பிச்ச பூமல
ராகாசத்தோள மாராதிச்சப்போழே, மாயாமாநுஷ மூர்த்தெயெ காணாதெ
ஆயுதத்தோடெ யொன்னு குதிச்சுடன், தீக்குழி தன்னில் சாடுவானோங்ஹும்போள்
த்ரிக்கை கொண்டு பிடிச்சோரு வில்பாடு, வெக்கம் பின்னொட்டு நீக்கிய நேரத்து
குண்டத்தின்னுடெ பின்னொக்கம் வீணுதே, பாண்டுநந்தன மெந்தொரு விஸ்மயம்
ஜாத ஸம்ப்ரம மப்பொழெ கண்மெழி, சாதிநாதன் முகத்து நோக்கீடினான்
இட்டிட்டு வீழுமச்சுருக்களோடுமாய், செட்டு கேதிச்சிவ்வண்ண முர செய்தான்.

“ஸமஸ்தேச்வர நின்னுட மாயயால், ப்ரமிப்பிச்சதல மலமின்னு நீ

துஷ்கீர்த்திக்கொரு பாத்ரமா மென்னுடெ, துஷ்களேபர மிப்பொழே வஹ்னியில்
 தஹிப்பிப்பா னநுக்ரஹிக்கேணமே, அதுவேண்டதினிக்கினி நிர்ணயம்
 திருவுள்ள மொருபொழுதுண்டெங்கி, லிது போருமெனிக்கு க்ருபாநிதே!”
 பல்சுணன்டெ பரிப்ரமம் கண்டிட்டு, வலுகுவாம் வண்ணமேவ மருள் செய்து
 “அனலங்கள் பதிச்சால் நினக்கொரு, பலம் மேலில் வராயென்னு நிர்ணயம்
 லோகவாசம் மதியாயிட்டெங்கிலோ, யோகஸித்தி வருத்திக்கொள் வைகாதெ
 கீர்த்திநாசம் வராய்வதிலெங்கிலோ, பார்த்துபாயமுண்டித் தொழிலென்னியே
 நாணக்கேடு வலுதாயிட்டெங்கிலோ, ஞானமில்லே நினக்கு மஹாத்மாவே
 விப்ரபாலனெ காணாஞ்சூட்டெங்கிலோ, பத்தினேயுமொரிக்கலே காட்டுவேன்
 மதிபோராயிதொன்னு மென்னாகிலோ, பதிச்சீடுக வஹ்னியில் வைகாதெ”
 க்ருஷ்ண பாஷிதாமீவண்ணம் கேட்டப்போள், ஜிஷ்ணுதானு முரசெய்து மெல்லவே
 “மித்ரமாயருளுன்னதி னொக்கெயும், பாத்ரமின்னடியென் கருணாநிதே
 பிழச்சீடுன்ன தொக்கெயும் நின் திரு, வடியின்னு சஷமிச்சருளேனமே
 அபிமானம் களவதினென் போட்டி, அடியத்தோடு காட்டியிதொக்கெயும்”
 மதியிலபிமானம் முழுக்கும்போள், இது சிந்திச்சு கொள்ளுவினேவரும்
 “போக நாமிவிடுன்னதி தூரத்து, சூடுதக்குன்னு பாரமனலன்டெ”
 பார்த்த வாக்யம் செவிக்கொண்டு காருண்ய, மூர்த்தி பொட்டிச் சிரிச்சு போயன்னேரம்
 பார்க்க நீயென்னருள் செய்து மெல்லவே, த்ருக்கரளில் கருதிய நேரத்து
 தேர்க்குதிரகள் சைப்ய சுக்ரீவ, மேகபுஷ்ப வலாஹுகன் மாரெக்கொ
 ண்டினசேர்த்து விலாஸமெமுன்னொரு, மணித்தேரும் கொண்டம்பர மார்க்கமே
 ஸம்ப்ரமத்தோடு தாருகனும் திரு, மும்பிலம்மாறு வன்னு வணங்நினான்
 பொன்மலமுகள் பாட்டிலமர்ன்னிடு, மம்புதத்தெ கணக்கெ தெளிவினோ
 டம்புஜாஷன் தாநர்ஜுன்னோடுமா, யம் மஹாரதமேறி நிராகுலம்
 அம்பராந்தம் முழங்நுமாரற்புதம், கம்புநாதம் முழக்கி ஜகத்ரய
 கல்மஷாபஹனாயி மருவீடும், சின்மயன் புருஷோத்தம னவ்யயன்
 அம்பரமார்க்கத்தூடெ படிஞ்ஞாறோ, குழறி எழுன்னள்ளி துடங்கினான்

நான்காம் பாதம்
வைகுண்ட வர்ணனை

எங்கிலோ பண்டு பார்த்தனும் தானுமாய், பங்கஜேசுஷணன் தேரில் கரேறினான்
பூதேவன்டெ கிடாங்ஙளெ யன்வேஷி, ச்சாகாச மார்கத்தூடெ கமிக்கும்போள்
வாயுமார்க்கத்தில் நின்னு தரிதரியெ, ஆயிரக்காதம் தாழ்த்து காணாயி
அர்ணோநாதன்மாரேழும் நிரக்கவே, வர்ணமோரோன்னே வெவ்வேற காணாயி
பொன்னின் மாமல ரத்னப்ரபோலெ, பின்னிலாயிட்டு தூரத்து காணாயி
சந்த்ராதியன்மார் சுட்டும் நடப்பதும், அந்தரமார்க்கத்திங்கேன்னு காணாயி
லோகநாதன்டெ தேரும் பதுக்கவே, லோகாலோகம் கடன்னு நடன்னுதே
ஆரும் முன்னமே கண்டறியாதொரு, கூரிருட்டி லகப்பெட்ட தன்னேரம்
தேர்க்ருதிரகளாகுல பெட்டுடன், தேர்த்தடமொன்னு சக்ரம் திரிஞ்ஞுதே
எந்து வானிதென்னோர்த்ததி தீரனாம், குந்தீபுத்ரனுமொன்னு பயப்பெட்டு
த்ரிக்கை கொண்டு பிடிச்சு பதுக்கவே, சக்ரபாணியருள் செய்தி தன்னேரம்
“கண்ணுகாணாய்க கொண்டு மனஸ்ஸிங்கள், தண்டமேதானுமுண்டோ தநஞ்ஜயா”
“கண்ணா! நின் திருமேனி காணாய்கயால், கண்ணினானந்தமில்லது ஸங்கடம்
ஏது திக்கிலகப்பெட்டு நாமென்ன, தேதுமே யடியத்தினு தோன்னீலா
அந்தகாரம் நிரூபிச்சு காணும்போ, ளந்ததாமிச்சரம் நல்லவெளி வத்ரெ
“கேழ்க்க பாண்டவா நம்முடெ திக்கில் நி, ன்னெத்ர போன்னு வழியென்னு தோன்னுன்னு”
“ஏகதேச மொரம்பதினாயிரம், யோஜன வழி போன்னிது நிர்ணயம்”
“அம்பதோசிவ! லசுஷவும் கோடியும், அம்பதோட்டம் கழிஞ்ஞு தநஞ்ஜயா!
லோகாலோகம் கடன்னு படிஞ்ஞாறெ, பாகத்தாயி நாமென்னதறிஞ்ஞாலும்
லோகாலோகத்தெயர்க்கன்டெ தேஜஸ்ஸும், லோகாலோகத்தின் னப்புற மில்லடோ
லோகம் பாதியலோகவுமாகயால், லோகாலோக மிதென்னு பறயுன்னு”
விச்வநாத னீவண்ணம் பறஞ்சப்போள், விச்வமயபெட்டு வந்திச்சு பல்குணன்
அர்ஜுனன்டெ பரிப்ரமம் போக்குவான், தரிச்சக்ரத்தெ ஸ்மரிச்சு பகவானும்
உச்சநேரத்தெ யாதித்யமண்டலம், பத்து நூறு ஸஹஸ்ர மொருமிச்சு
விச்வ வ்யாப்தமாய் வன்ன கணக்கினெ, உச்சத்தில் வன்னுதிச்சிது சக்ரவும்

தத்ப்ரபாவ மசேஷ மறியரு, தம்பரீஷ சரிதத்திலென்னியே
 ஸஹஸ்ராரத்தெ கண்டு பயப்பெட்டு, ஸஹஸ்ரேசுஷண புத்ரனுமன்னேரம்
 “ஜ்வாலாமாலகள் கண்ணில் தறய்க்குன்னு, நாலு பாகத்தும் நோக்குன்ன நேரத்து
 மிழிச்சாலு மடச்சாலு மில்லொரு, கழிவென்டெ பகவானெ எந்திது”
 ஈவண்ணம் குருவீரன் பறஞ்சுப்போள், பாவம் நோக்கிச் சிரிச்சு ஜநார்த்தனன்
 ஆயது சுருக்கேணம் ப்ரபயென்ன, தேவதேவன் கடாசுஷ மறிஞ்சுப்போள்
 சண்டவேகம் புறப்பெட்டு ரச்மிகள், மண்டலத்திங்கலாக்கி யொராதித்ய
 மண்டலத்திங்கலுள்ள ப்ரப கொண்டு, பாண்டவன்னு ப்ரகாசவுமுண்டாக்கி
 காரண ஜலத்தூடெ திருமும்பில், தூரெ தூரெ நடன்னு சுதர்சனம்
 அன்னேரத்தொரு நூறு நூறாயிரம், பூர்ணசந்த்ரன்மார் வன்னுதிக்கும் போலெ
 தூரத்தாம்மாறு காணாயி தன்னுடெ, காரணமா யொரானந்த தேஜஸ்ஸும்
 “பார்த்த பார்த்த! விஜய ஸகே ஸகே! பார்த்து காண்க புருஷார்த்த வஸ்துவெ”
 ஆத்தமோதமருள் செய்து வேகத்தில், தேர்த்தடத்தீ னிறங்ஙி ஜநார்த்தனன்
 என்னதில் பரமுள்ள விசேஷங்ங, ளென்து ஞான் பறயேண்டது தெய்வமே!
 விச்வசாஷியாய் ஸத்யமாய் நித்யமாய், ஸச்சிதானந்தமாய பரப்ரஹ்மம்
 கண்டு கண்டங்ஙிரிக்கவே க்ருஷ்ணன்மார், கண்டு வைகுண்டலோகமதில் தன்னெ
 பத்து நூறு ஸஹஸ்ர கிரணன்மார், பத்தமோத முதிக்கும் கணக்கினே
 விளங்ஙீட்டு நிரக்கவே தாழிக, குடங்களதி தூரத்து காணாயி
 கனகக்கொடி தன்டெ முகள்பாட்டில், ககராஜன் இரிப்பதும் காணாயி
 கொடிக்கூறக ளொப்பமியலுன்ன, திடக்கூடி பலதரம் காணாயி
 ப்ரளயாம்புதிநாதம் கணக்கினெ, வலிப்பத்தி லொராகோஷம் கேழ்க்காயி
 இடகூடி வணங்ஙியும் வந்திச்சும், அடுத்தங்ஙு போய் செல்லுன்ன நேரத்து
 ஸ்படிகம் கொண்டும் வித்ருமம் கொண்டும, நங்ஙடிச் சேர்த்த கிடங்ஙுகள் காணாயி
 மதிபிம்பத்தோ டொப்ப மியலுன்ன, மதிக்கூட்டங்ஙள் வெவ்வேறெ காணாயி
 மதிபோராஞ்ஞு நோக்குன்னு பின்னெயும், மதிபோரா நமுக்கிது வாழ்த்துவான்
 நிரக்கெ மணிகோபுர பங்ஙிகள், ஒரு போலெ ப்ரகாசிச்சு காணாயி
 நிலவெவ்வேறெ மேல்போட்டு நோக்கியால், நிலயில்ல மனஸ்ஸினும் கண்ணினும்
 விஸ்மயத்தில் சமஞ்ஞு கிடக்குன்ன, ரத்னசோபான மார்க்கங்ஙளில் சில

பக்தன்மாருடனங்ஹோட்டு மிங்ஹோட்டும், பத்தானந்தம் நடப்பதும் காணாயி
யோகமார்க்கங்ஙள் போலே சிவசிவ! ராஜமார்க்கங்ஙளொக்கெயும் காணாயி
அளிவ்ருந்தம் முரண்டு முரண்டுடன், ஹரிகாதகள் பாடி நடக்குன்னு
சங்கு சக்ரம் தரிச்ச புருஷன்மார், சங்க்யயில்லா மஹாபுரி சூழவும்
சங்க்யயில்லாதெ காமினிமாருமு, ண்டற்றமில்லா பறஞ்ஞாலொரோதரம்
மஜ்ஜன ஸ்தலமுண்டு பஹுவிதம், ஸஜ்ஜன ஹருதயம் போலெ வெள்ளவும்
பக்தி பூண்டுள்ள பசுஷி ம்ருகங்ஙளும், சித்தமோஹன மொத்யான பூமியும்
ஸரஸீருக கன்யக தன்னுடெ, சரணங்ஙள் பதிஞ்ஞு கிடக்குன்னு
வளபீஷு நிரக்கவேயானந்திச், சிளகாதெ யிரிக்குன்னு பக்தன்மார்
பச்சக்கல் கொண்டு விஷ்ணு ஸ்வரூபமாய், கொத்திவச்சுள்ள பாவகளெபோலெ
ஆயிரக்கால் மணிமய மண்டபம், முழங்ஙீ ஸ்துதிக்கோஷ மொரேடத்து
ஸ்ரீபாதத்திங்ஙள் வீணு நமிக்கயி, லாவேசம் மனதாரில் முழுக்கயால்
அது தன்னெ கருதி நடகொண்டார், நரநாராயணன்மா ரிருவரும்
சச்சிதானந்த மூர்த்தி முகுந்தன்டெ, நித்ய ஸாந்நித்யமுள்ள ப்ரதேசத்து
க்ருஷ்ணபார்த்தன்மார் சென்னொரு நேரத்தெ, விஸ்மயங்ஙள் பறவான் பணிபணி
ரத்னகோடி ப்ரபாபடலம் கொண்டு, சித்ரமாயெழுமாஸ்தான மண்டபம்
இத்ர நீளமகலமென்னுள்ளதும், தீர்த்து கூடாயி திவ்யன்மார்க்கார்க்குமே
முத்தியென்னு பறயுன்னதெல்லாரும், இத்தமென்னறியாமது பார்க்கும்போள்
அது கண்டங்ஙிரிக்கவே பின்னெயும், அதின் மேலொரு விஸ்மயம் காணாயி
வெள்ளிமாமல மீதெயும் மீதெயும், மண்டபாக்ருதி பூண்டு கிடக்கயோ!
பள்ளி கொள்ளுன்ன பால்கடல் தன்னிலே, வெள்ளம் தன்னெ பறன்னு கிடக்கயோ!
நிர்ணயிச்சு பறவானருதென்டெ, பன்னகேச்வரா நின்னெ வணங்ஙுன்னேன்
பத்ரபீடம் பரிவாரமாய் வன்ன, ஸர்ப்பராஜன யீவண்ணம் கூப்புன்னேன்
இண்டலென்னியே பின்னெயொரற்புதம், கண்டவர்கிதா ஞானொண்ணும் கூப்புன்னேன்
இந்த்ரநீல நிறத்திலொராயிரம், சந்த்ரமண்டல மொன்னிச்சுதிக்கயோ?
காருண்யாம்ருத வன் மழ பெய்யுன்ன, காளமேகம் நிறஞ்சங்ஙிரிக்கயோ?
ப்ரஹ்மானந்த மென்னுள்ள பரமார்த்தம், ச்யாமவர்ணத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகயோ?
நாலுபாகத்தும் நோக்குன்ன நேரத்தா, நீலவர்ண ப்ரபஞ்சவு மன்னேரம்

நிச்வாசம் கூடியில்லாதெ க்ருஷ்ணன்மார், விச்வநாதனெ கண்டு சுகிச்சுதெ
 பங்கஜாஷ்ணு மீதெயொராயிரம், வெண்கொற்ற குட தீர்த்தானனந்தனும்
 முக்ய ரத்னங்ஙளொக்கெ நிரக்கவே, மகுடத்தின்னு சோபயேகீடுன்னு
 நவரத்ன கிரீடம் நினய்க்கும்போள், நவசூரியனும் லஜ்ஜமொழுக்குன்னு
 சந்த்ராதித்யன்மார் தன்னே திருமெழி, நிர்ணயமதின்னாதாரம் காணுன்னு
 முக்தியில்கூடெ ச்ரத்தயில்லாத்தொரு, பக்தன்மாரில் கடாஷும் பதிக்கும்போள்
 ஹஸ்தபத்மங்ஙள் கூம்புந்ந தப்போழே, சித்தபத்மங்ஙளொக்கெ விடருன்னு
 சந்தமேறுன்ன பூர்ணசந்த்ரங்கேன்னு பூனிலாவு பறக்குன்னது போலெ
 தந்தபங்க்தி ப்ரகாசவும் மோஹன, மந்தஹாஸ விலாஸவும் காணுன்னு
 கனகாத்ரியோடொத்த சிகரத்தின், சிகரங்ஙளடர்ன்ன கணக்கினெ
 இருபாகம் சமலிலிழிஞ்ஞொரு, பூங்குழல் கண்டு வீணு வணங்ஙினார்
 மணித்தோளின்னு த்ரிக்கை விரல் நகம், அடியோளம் ப்ரகாசிச்சு காணாயி
 நலமேறும் திருமாரிடத்திலெ, மாலாகந்தவும் மேன்மேலே காணாயி
 தாரகந்தனெ மாலகளாகயோ, ஹாரமோ திருமாரில் கிடப்பது!
 விச்வரூபமாம் நாபி சரோஜத்தெ, நித்யமாயொருபோலெ விடர்த்துவான்
 ஸத்யமாயொரு பாஸ்கர பிம்பத்தெ, கௌஸ்துபமென்னு பெயர் பறஞ்ஞீடுன்னு
 திருமாரில் தரித்ரியில் மும்புள்ள, மறுவும் வலபாகத்து காணாயி
 எட்டு திக்கிலும் கைகள் நிறஞ்ஞவா, எட்டு கைகளன்றேரத்து காணாயி
 கடகாங்குலீயங்ஙள் நிறஞ்ஞதி, லிடயில் ச்யாமமேறெ ஜ்வலிக்குன்னு
 சதுர்வேதவும் கோஷிச்சு நாபியில், சதுரானந்தா னஞ்ஞிரிப்பதும்
 பொன்மயமாய காஞ்சிகள் சூழவும், பத்மராக மரதக சோபயும்
 மின்னல் போலெயா பீதாம்பரங்ஙளும், பன்னகேந்த்ரன்டெ தாவல்ய சீமயும்
 இடகூடி திருமேனி காந்தியும், கூடியொப்பம் ப்ரகாசிச்சு கண்டப்போழ்
 பஞ்சவர்ணத்தில் சென்னு லயிச்சொரு, பஞ்சபூதங்ஙளோடெ வணங்ஙினார்
 பக்தன்மாருடெ சித்தமலர்த்தன்னி, லஞ்சனமணி ஸ்தம்பம் கணக்கினெ
 துங்ககாந்தி கலர்ன்னு விளங்ஙீடும், பங்கிசேர்ந்ந கணங்கழல் காணாயி
 துளசீதளம் கொண்டு நிறஞ்ஞுடன், விலஸீடும் புறவடி நூபுரம்
 நிஷ்கல ப்ரஹ்மவஸ்து ஸ்வரூபமாய், முத்துபோலெ நகமணி சோபயும்

ஸகலத்தின்னு மாதாரமாயொரு, ஸகலாக்ருதி பூண்ட புருஷனெ
 தூமம் வேர்பெட்ட பாலகனெபோலெ, ஸ்ரீமத்(ல்)கேசாதிபாதவும் காணாயி
 சரஸீருஹ மங்கயும் பூமியும், இருபாக மிருன்னருளீடுன்னு
 அரிகெத் தன்னெ நாரதமாமுனி, ஹரிஷாச்ரு பொழிஞ்ஞு சிவசிவ
 பரப்ரஹ்மம் கண்டக்ரே விளங்ஙன்ன, பரப்ரஹ்மத்தெ ஸேவிச்சு நிற்குன்னு
 திருவாயுத மூர்த்திகளொக்கெயும், இருபாகமிருன் னருளீடுன்ன
 சில்பமேலும் விமானங்ஙளில் சென்னு, மேல் பாகத்து நிறஞ்ஞு ஸுக்ருதிகள்
 ப்ரளயம் போலே வாரிச் சொரியுன்ன, துளஸீதள புஷ்பவும் காணாயி
 அதுநேரமொரற்புதம் கண்டவா, ரதிவிஸ்மயமென்னே பறயாயூ
 உரகாதிப மெத்தமேல் காணாயி, தரணீஸூர பாலகன்மாரெயும்
 அம்புஜமகள் தன்டெ மடியில் செ, ன்னம்மேயென்னு விளிக்குன்னிது சிலர்
 பூமிதேவி யெடுத்தொரு பாலனெ, யோமனிச்சு முல கொடுத்தீடுன்னு
 சச்சிதானந்த மூர்த்தியெச்சென்னிட்ட, ங்ஙச்சென்னு விளிக்குன்னிது சிலர்
 த்ரிக்ை கொண்டு பதுக்கெயெடுக்கும்போள், பக்தானந்தமுரங்ஙன்னிது சிலர்
 நாரதமுனி பாவ விசேஷங்ஙள், நேரே நோக்கி சிரிக்குன்னிது சிலர்
 அந்நேரத்தன்னெ போயொரு பாலனெ, அநந்தன்மேல் விசேஷிச்சு காணாயி
 “இது காண்க தநஞ்ஞயா! நம்முடெ, ப்ருத்வீஸூரபாலகன் மாரேயும்”
 யதுநாதன் பறஞ்ஞுப்போ ளர்ஜுனன், அதிகேதமியன்னு நிரூபிச்சான்
 இவ்விடம் விட்டு போவானினிக்கொரு, வழியாயதி கண்டது தெய்வமே
 ப்ரஹ்மானந்தத்தெக்காளு மதிகமி, க்கர்ம மென்னது வன்னு சிவசிவ
 என்னீவண்ணம் நிரூபிச்சு மானஸே, கண்ணுநீரால் வழிஞ்சங்ஙொழுகியும்
 ஹரிகோவிந்த! கோவிந்த கோவிந்த, பரிபாலய! பாலய! பாலய
 பலஜாதி யீவண்ணம் ஸ்துதிக்கயும், பரமானந்த ரூபத்தெ நோக்கியும்
 மத்யே மத்யே நமஸ்கரிச்சும் பின்னெ, பக்தியோடெ எழுந்நேட்டு கூப்பியும்
 நரநாராயணன் மாரிருவரெ, த்ரிக்ை பார்த்தருளீ ஜகந்நாதனும்
 தன்னெத்தான் கண்டபோலெ முகுந்தன்மார், அந்யோன்யம் தம்மில் கண்டொரு நேரத்து
 ஸ்வாமி ப்ருத்யன்மாரென்ன கணக்கினெ, ப்ரேமவும் பஹுமானவும் பாவிச்சு
 பாதபத்மத்தில் வீணு நமிச்சப்போ, ளதிமோஹனமென்னே பறயாலு

தன் பாதம் கூப்பி நிற்குன்னவரோடு, காம்பீர்யாம்புதி தானுமருள் செய்து
 “உண்ணி க்ருஷ்ண! தநஞ்ஜய! நிங்ஙள்கு, தண்டம் கூடாதெ நல்ல சுகமல்லீ?
 அங்ங நம்முடெ நந்தகோபாதிகள், ப்ருத்வியும் பரிபாலிச்சிரிப்போரோ?
 நிங்ஙள் இப்போளிவிடெ வருமென்னு, முன்னமிங்ஙறிஞ்ஞத்ரே யிருன்னு நாம்
 பந்தமோ பறயேணமென்னில்லல்லோ, ஹந்த! கண்டாலும் விப்ரகுமாரரே
 நிங்ஙளிங்ஙறிகத்து வருவானும், நிங்ஙடெ தர்மபுத்தி யறிவானும்
 சுத்தனாயொடு விப்ரன்டெ பாலரெ, பத்தினேயுமிவிடெ வருத்தி ஞான்
 ஆமோதத்தோடெ காண்க கிடாங்ஙளெ, க்ரமத்தாலெ வயஸ்ஸும் வளர்ச்செயும்
 நிங்ஙளெயறிகத்திங்ங காண்கயால், கண்ணினானந்தம் வன்னு நமுக்கிப்போள்
 இனியொட்டுமே காலம் களயாதெ, அங்ங போயாலு முண்ணிகளுமாயி”
 என்னீவண்ணம் பறஞ்ஞ கிடாங்ஙளோ, ட“ங்ஙுனிங்ஙடெ அச்சனுமம்மயும்
 நிங்ஙளெச் சொல்லி துக்கிச்சிரிக்குன்னு, இஞ்ஞிவரொத்து போகுக நிங்ஙளும்”
 பெட்டென்னீவண்ணம் கேட்டொரு பாலன்மார், கொட்டிக்கொட்டி கறஞ்ஞீதெல்லாவரும்
 “ஞங்ஙள்க்கச்சனு மம்மயமுண்டல்லோ, ஞங்ஙள் போகயில்லென்னு மறிஞ்ஞாலும்”
 கண்ணிமய்க்காதெ நாதன் முகம் தன்னெ, நோக்கி நோக்கி கறயும் கிடாங்ஙளெ
 ஆகுலம் தீர்த்து மெல்லெத் தழுகினார், லோகமாதாக்கன்மாருமது நேரம்
 நினய்க்கும்தோறும் பின்னயும் பின்னயும், நினச்சேட்டம் தளர்ன்னிது பாலன்மார்
 “போவான்னேதும் கொதியில்லவர்க்கின்னு, ஆவதில்லென்டெ க்ருஷ்ணா நிரூபிச்சால்”
 அருளப்பாடு கேட்டு முகில்வர்ணன், அருளிச்செய்து மனோகரமாம் வண்ணம்
 “பயப்பாடேதுமில்லடி யெத்தின, ங்ஙயச்சாலவர் போன்னிடும் நிர்ணயம்”
 கள்ளனே களவுள்ளதறியாலு, உள்ளு கொண்டு சிரிச்சாரிருவரும்
 விஷ்ணுரூபத்திலுள்ளொரு மாயயெ, க்ருஷ்ணரூபத்திலாக்கி யருள் செய்து
 “பொய் கொள்கெ” ன்னது கேட்டு குமாரன்மார், க்ருஷ்ணன் கய்யில் மறிஞ்ஞ துடங்கினார்
 “ஞங்ஙள்க்கச்சனு மம்மயும் உண்டல்லோ, ஞங்ஙளெ கூடெ கொண்டு போயிடணம்”
 “நன்னு நன்னி” ங்ஙுபோரிகென்னும் சொல்லி, தன்னுடெ மணித்தேரில் கரேற்றினான்
 ஆதிநாதனிருவரேயும் நன்னா, யாச்சேஷிச்சொரு நேரத்திருவரும்
 இங்ங தன்னெ வரிகென்னருள் செய்து, அங்ஙினெதன்னெயென்னு தொழுதவர்
 வேகமோடெ கடன்னு மஹாபுர, கோபுரத்திங்ஙகள் வன்னு ஜகத்பதி

உள்ள லோகங்ஙளொக்கெ முழங்ஙவே, பள்ளி சங்கும் விளிப்பிச்சு தேர்மேவே
 பண்டத்தேகாளதிக முழட்டோடெ, கொண்டு போன்னு தரித்ரியிலம்பொடு
 ப்ருத்வீதேவ பவனமடுக்கெ வ, ன்னெத்ர சித்ர மிறங்ஙி மணித்தேரும்
 “பார்த்தா! நீயினி வைகாதெ சென்னுடன், ப்ருத்வீதேவனெயிங்ங வ்ருத்துக”
 “க்ருபயுண்டடியத்திலென்னாகிலி, னிதி நாளு ஞானல்ல பகவானே!
 மும்பில் சொன்ன கொடும் க்ருர வாக்குக, ளின்னுமுண்டென் செவியில் கிடக்குன்னு
 நின் திருவடியங்ஙெழுன்னள்ளியால், ஹந்த! பின்னாலெ கூடெ விட கொள்ளாம்”
 “முன்னம் செய்த ப்ரதிஜ்ஞுகளோர்கெடோ, பாண்டுநந்தன” யென்னருள் செய்தப்போள்
 “ஷுமிக்கேணமென் தம்புரானே” யென்ன, ங்ஙமரேந்த்ர தனயனுமோதினான்
 அந்நேரம் தன்னெ பத்னியும் தானுமாய், கின்னத பூண்டிரிக்குன்ன விப்ரனும்
 அர்ஜுனன்டெ வரவங்ங கண்டப்போ, ளட்டம் கூடாதெ துக்கிச்சு சொல்லினான்
 “எந்து போன்னு தநஞ்ஜயா சொல்க நீ, இனியேதானுமுண்டோ மனஸ்ஸிங்கள்
 கபடத்தின்னு மும்பு விளிப்பிச்சு, க்ருபயில்லாத்த க்ருஷ்ணனெவிடத்து?
 பத்து பால மரணத்தெ கேட்டிடும், த்ருப்தி வராஞ்ஞு துக்கிச்சிரிக்கயோ?”
 அது கேட்டு பறஞ்ஞு விஜயனும், “அடுக்கெ தன்னெயுண்டு க்ருபாநிதி
 எழிரண்டு புவனமுடயவன், எழுன்னள்ளி விரவோடெ நிற்குன்னு”
 “ஷுமிக்கென்டெ பகவானெவிடத்து, ப்ரமம் கொண்டு பரஞ்ஞு ஞானர்ஜுனா!
 பிழ வாக்குகள் சித்தத்திலோர்க்கொல்ல, பகவானே! பரபுருஷா” என்னு
 பக்தி பூண்டு நடன்னு நடன்னுடன், எத்துந்நீல தரணி ஸுரேந்த்ரனும்
 க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! நமஸ்தே யென்னிங்ஙனே, பத்னிகூடெ புறப்பெட்டு பின்னாலெ
 மழகொண்டல்நேர்வரணனெ கண்டப்போள், மழ பெய்யுன்னு கண்ணுநீர் கொண்டவர்
 அருளிச்செய்யான் பாவிக்குன் நேரத்த, ங்ஙிடனெஞ்ஞு விறய்க்குன்னு நாதனும்
 அகமொக்கெயும் கோள்மயிர் கொள்ளுன்னு, கண்டு நிற்குன்ன திவ்ய ஜனங்ஙள்கும்
 அது கண்டு தநஞ்ஜயனேதுமே, வசமல்லாதெ நின்னு போயன்னேரம்
 அந்நேரத்தகிலேச்வரனக்காலம், தன்னெ காணாத்தொருண்ணி கிடாவினெ
 அர்ஜுனன்டெ கரத்தில் வச்சங்ங்ஹோட்டு, அச்சன்டெ கய்யில் நல்கென்னு சொல்லினான்
 திண்ணமுள்ளொரு பக்தி முழுக்கயால், கண்ணு காணாதெ நிற்குன்னு விப்ரனும்
 உண்ணியெ கண்டிட்டெந்தொரு பாலனெ, ன்னங்ஙெயுண்ணியென்னன்னேரம் பல்குணன்

அய்யய்யோ க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ணயென்னிங்ஙனெ, கய்யில் மேடிச்சு மாரத்தணச்சுதே
 “ப்ராணனோடெ யொருண்ணியெ ஞானிப்போள், மோதமோடே தழுகுன்னு பல்குணா”
 அப்போழே கூடி மட்டொரு பாலனெ, சில்புமானெடுத்தங்ஙு கொடுக்குன்னு
 அதுகண்டதி ஸௌக்யமிதெந்தென்னு, மதிப்ரமம் பூண்டு மஹீஸூரன்
 புத்ரன்மார் இவிடேக்கும் மரிச்சவர், பத்தும் த்ரிக்கய்யலுண்டென்னும் பல்குணன்
 க்ருஷ்ணன் நம்மெயனுக்ரஹிச்சானென்னு, பத்னி கய்யில் கொடுத்து கிடாவினெ
 பேர்த்தும் பேர்த்தும் புணர்ன்னும் தழுகியும், பத்தமோதம் முல கொடுத்தீடுன்னு
 த்ரிக்கய்யீன்னு தநஞ்ஜயன் வாங்ஙியு, மக்கயீன்னு மஹீஸூரன் வாங்ஙியும்
 பத்னி வாங்ஙி முல கொடுத்தும் சிலர், த்ருப்தி போராஞ்ஞு நோக்கிக் கறகயும்
 பத்து திக்கிலுமித்ர ஸுஹ்ருதிகள், ப்ருத்வீதேவனெ போலெயில்லாருமே
 பத்து பாலரெ கூடயொருமிச்சு, பக்தவத்ஸலன் நல்கிய தார்க்குள்ளு
 ஈச்வராயென்னு பாண்டவன் தன்னெய, ங்ஙாசீர்வாதங்ஙள் செய்த மஹீஸூரன்
 “நல்லவண்ணம் வரிக தநஞ்ஜய, இல்ல நின்னோடு துல்யமொருத்தனும்
 வல்லதும் நீ துடங்ஙுன்னதொக்கெயும், நல்லதாயிட்டு தீரும் நினக்கெடோ
 வில்லெடுத்ததில் மும்பனென்னுள்ளொரு, சொல்லும் விச்வம் முடிவோள முண்டுகேள்
 இதிலேறெ நினக்கொன்னு நல்குவா, னாவதில்ல நமுக்கென்டெ பல்குணா
 சஷ்டி கூடாதெ கோபிச்சதொக்கெயும், சஷமிச்சீடுக வீர சிகாமணை!
 பாஹிபாஹி பரமபுருஷோத்தமா! தேஹிதேஹி தயாளவமின்னியும்
 கோரகோரமாம் ஸம்ஸார சக்ரத்தில், மாழ்கிமாழ்கி மறுகாதெ ஞானினி
 ஞானஜ்ஞேயருபமாம் நின்னுடே, பாதத்தோடணயேணமே தெய்வமே!
 என்னீவண்ணம் ஸ்துதிச்சு பலவழி, புன்னெவாரிதி விப்ரனும் பத்னியும்
 அந்நேரமருள் செய்து கடல்வர்ணன், “மந்தமென்யே யகத்தங்ஙு போயாலும்
 நந்தனன்மாரும் கூடியொருமிச்சு, பூர்ணபுண்யமனுபவிச்சீடுக”
 என்னனுக்ஞையும் வாங்ஙி விரவோடெ, தன்னுடெ சதநந்தன்னில் மேவினார்
 கடல்வர்ணன் தநஞ்ஜயனோடுமாய், கடல் மத்யே விளங்ஙும் புரிபுக்கான்
 மடவார் பதினாராயிரத்தெட்டும், வடிவோடவர் பெட்ட ஸுதன்மாரும்
 நிடிஸேஷுண துல்யனாம் ஜேஷ்டனும், ஒடுங்ஙாத்த யதுக்களும் தானுமாய்
 உடுநாயகன் நசஷத்ர பங்க்திதன், நடுவே விளங்ஙீடும் கணக்கினெ

ஸகலாச்ரயன் அம்புஜலோசநன், ஸுகிச்சம்போடிருன் னருளீடினான்

இக்கத படிச்சீடும் ஜனங்ஙள்கும், ஆஸ்தயோடிது கேழ்க்கும் ஜனங்ஙள்கும்
புத்ரஸம்பத்திகமுண்டாய் வரும், அர்த்த மித்ர களத்ராதி செளக்யவும்
அந்த்யகாலத்து முக்தியும் ஸித்திக்கும், நித்யமாயிது கேட்டு கொள்கேவரும்

க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணாமுகுந்தஜநார்த்தனா
க்ருஷ்ணகோவிந்தநாராயணாஹரே
அச்யுதானந்தகோவிந்தமாதவா
ஸச்சிதானந்தநாராயணாஹரே

க்யுஷ்ணக்யுஷ்ணாமுகுநாஜநாநாநா
க்யுஷ்ணகோவிநாநாராயணாஹரே
ஸாஹ்யுநாநாநாநாநாநாநாநா
ஸாஹ்யுநாநாநாநாநாநாநாநா

ஸ்ரீகுருவாயூரப்பன்திருவடிகளேசரணம்
நாராயணநாராயணநாராயண

ஹரேக்யுஷ்ணா! குருவாயூரபா!

நாராயணா! நாராயணா! நாராயணா!